

La meva estimada
INDIRA

Text: Alguer Miquel

Il·lustracions: Laia Arriols

A tots els nens i nenes que viuen privats de llibertat.
A Prisoners Assistance Nepal i a totes les persones que les acompanyen.
Alguer Miquel

A l'Anna i l'Alguer de Casa Terra per fer-me confiança.
A la Joana, la Martina i el Jaume. Us estimo.
Laia Arriols

A tu que tens aquest llibre entre les mans, espero que rebis tot l'amor amb el qual l'hem creat.
Casa Terra

LA MEVA ESTIMADA INDIRA

“Cada infant té una llum única,
com una cuca de llum en la foscor.”

Indira Ranamagar

Edició: Ajuntament de Reus. Àrea de Serveis a les Persones i Drets Socials .

AJUNTAMENT DE REUS
SERVEIS A LES PERSONES
I DRETS SOCIALS

Idea i text original: Alguer Miquel Bo.

Il·lustracions i maquetació: Laia Arriols Gisbert.

Revisió lingüística: Antònia Farré Sanfeliu.

Imprès a Arts Gràfiques Rabassa.

ISBN 978-84-09-65394-2 Dipòsit Legal: T 1003-2024.

Primera edició: Novembre de 2024.

Reservats tots els drets sobre el text i les il·lustracions de l'obra.

L'edició i la difusió d'aquest conte ha estat possible gràcies a la col·laboració i participació de:

www.casa-terra.org

El meu nom és Nima, tinc 10 anys. Avui us explicaré la història de la persona que em va regalar una bicicleta màgica i em va canviar la vida.

Aquest és el conte de la meva estimada Indira.

La Indira, igual que jo, va néixer al país de les muntanyes més altes del món, el Nepal.

Vivia amb la seva família en una casa petitona i bonica enmig de la jungla. Era feliç, li encantava viure a la natura, però només li faltava una cosa: volia anar a l'escola.

La Indira no havia anat mai a l'escola perquè al Nepal, encara ara, a moltes nenes, ens toca quedar-nos a fer les feines de casa per ajudar les nostres famílies.

Ella, que desitjava anar-hi amb totes les seves forces, va aprendre a llegir i escriure tota sola amb els llibres dels seus germans. A ells, com que eren nens, sí que els deixaven estudiar.

És així com des de ben petita la Indira va descobrir que el nostre món té coses injustes! Per què ella, pel simple fet de ser una nena, no podia anar a l'escola i s'havia de quedar a casa treballant? Per què no tenia el dret d'aprendre com els seus germans?

Quan es feia de nit, la Indira demanava el seu desig a les estrelles.

I qui sap si van ser les estrelles o el destí, però un dia, un professor va visitar la casa de la Indira.

El professor, quan va conèixer les ganes d'aprendre d'aquella nena, i sorprès de com havia après a llegir i escriure tota sola, li va buscar un lloc a l'escola i va convèncer els seus pares perquè la hi deixessin anar. Finalment, el seu somni es feia realitat!

La Indira vivia molt lluny de l'escola! Així que per poder estudiar i continuar tenint cura de la casa i els animals de la seva família, hi anava i tornava corrent cada dia! Feia molts quilòmetres per poder arribar a tot. Sort que li encantava fer esport! Corrent per la jungla la petita Indira era ràpida com un llamp!

Amb molt poc temps, la nostra estimada Indira es va convertir en una de les millors estudiants de l'escola!

A poc a poc, van anar passant els cursos fins que la Indira va créixer i va acabar els estudis.

Quan ja era prou gran per valdre's per si mateixa, va deixar enrere la jungla i va marxar cap a la ciutat més gran del país: Katmandú. La Indira volia conèixer món!

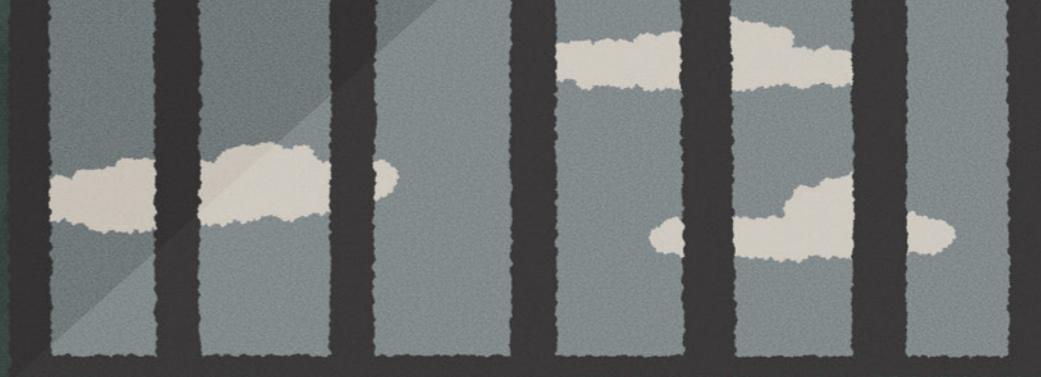
A la ciutat, la Indira es va fer amiga de la Parijat, una escriptora que lluitava pels drets de les persones i que en aquells moments estudiava les presons del seu país.

Com que la Parijat anava amb cadira de rodes i no li era fàcil poder accedir en algunes de les presons, va demanar a la Indira que hi entrés en el seu lloc per conèixer la situació de les preses que hi vivien.

El dia que la Indira va visitar una presó per primer cop, el seu món va canviar per sempre. Mai no s'havia imaginat que, a les presons, les persones poguessin viure en unes condicions tan dures: sense aigua potable, sense llits per dormir, sense menjar saludable, sense un munt de coses imprescindibles. Però el que no s'havia imaginat mai, ni de lluny, és que entre aquelles parets també hi visquessin nenes i nens.

La Indira es va adonar que aquells infants que vivien amb els seus pares a dins de la presó, encara tenien una vida més difícil que la seva. I va recordar de nou que el nostre món té coses injustes!

Com pot ser que hi hagi nens i nenes vivint a dins d'una presó?
Com pot ser que no tinguin una escola on anar?

Des d'aquell mateix moment, la Indira va decidir que dedicaria tota la seva vida a treballar perquè cap infant visqués a dins d'una presó i perquè tots els nens i les nenes del món tinguessin el dret d'anar a l'escola.

Decidida i valenta, com quan era petita, la Indira va posar fil a l'agulla i va començar a construir les seves escoles.

Mai abans, al Nepal, hi havia hagut unes escoles tan boniques com les de la Indira!

I un cop arribats a aquest punt, potser us preguntareu per què us explico tota aquesta història?

Jo, que com us he dit al principi, em dic Nima, tinc 10 anys i visc amb la meva família en una caseta lluny del poble, també somiava de poder anar a l'escola. Ho desitjava tant que cada nit, abans d'anar a dormir, ho demanava a les estrelles!

I no sé si van ser les estrelles o el destí, però un dia, la Indira va presentar-se a casa nostra! Amb ella, duia una bicicleta preciosa. Es va asseure a parlar amb els meus pares i els va dir que aquella bicicleta era un regal per a mi! D'aquesta manera, el llarg camí que jo tenia fins a la seva escola, seria un camí molt més curt! I paraula a paraula, els va convèncer perquè m'hi deixessin anar.

Va ser així com vaig conèixer la Indira. Va ser així com ella va fer realitat el meu somni i, amb una bicicleta, em va canviar la vida.

La Indira ha dedicat tota la seva vida a lluitar pels drets fonamentals del seu país. Ha construït diverses escoles arreu del Nepal per acollir els fills i les filles de les persones preses i per trencar amb l'estigma social que pateixen. També ha contribuït a millorar les condicions de vida a dins de les presons.

A les seves escoles, s'hi imparteix un sistema educatiu propi anomenat "junkiri", (que vol dir "cuca de llum") i que, entre altres coses, fomenta valors com l'ecologisme o la defensa dels drets de les dones.

Des que va començar, ha rescatat de la presó més de 2.000 infants.

Avui, la feina de la Indira és tan important i bonica que l'ajuda gent de tot el món! Com ho fem des de l'organització Casa Terra o com ho fas tu, llegint aquest conte que tens entre les mans!

Ella, la seva filla Subani i la resta de treballadores de Prisoners Assistance Nepal, treballen incansablement per un món on tots els infants puguin créixer i aprendre en llibertat.

Fotografia: Xevi Abril.

Casa Terra és una organització per la justícia global que acompanya projectes transformadors d'arreu del planeta.

La nostra feina en defensa dels drets humans neix de la necessitat de construir un espai respectuós de cooperació alternativa, ètica, horitzontal i responsable.

Des de l'any 2019, treballem al costat de la Indira Ranamagar per acabar amb la presència de nenes i nens innocents que viuen a les presons del Nepal i del món.

Entra a casa-terra.org i col·labora amb nosaltres.
Gràcies, de tot cor, per acompanyar-nos.

Ep! Ara que ja saps
que Junkiri vol dir
cuca de llum en
nepalès, sabries
dir-me quantes en
surten al llarg del
conte?

Aquesta és la història de la Indira, una nena nepalesa que de petita no va poder anar a l'escola. Tot i això, al llarg de la seva vida, ha acabat construint escoles per tot el país.

Una vida sencera dedicada a lluitar pels drets de les dones, les persones més vulnerables, els presos i les preses de Nepal i les seves famílies.

Un conte solidari de
Casa Terra